

naša luč

ŠTEVILKA

7

Slika na 1. strani:

Slovenski rudarji iz Belgije z

izselj. duhovnikom č. g. Revnom prinašajo ogromno svečo Lurški Mariji. (Glej tudi poročilo na strani 2) (Foto V. Zaletel)

ZLOGOVNICA

Iz zlogov: a, da, da, glav, i, iz, ka, kav, lja, li, lu, me, mi, nij, nik, no, ok, pa, pri, rah, ro, sa, si, ti, to, tri, vid vje, vo — sestavi besede, ki pomenijo: 1. del hiše, 2. priložnost, 3. del suknje, 4. iztresati, 5. svetopisemski kralj, 6. seznam imen, 7. v njem hranijo čebele med, 8. najvišja gora v Jugoslaviji, 9. zdrava pijača, 10. lahka kovina, 11. delati rahlo.

1. _____	6. _____
2. _____	7. _____
3. _____	8. _____
4. _____	9. _____
5. _____	10. _____
	11. _____

Če bereš prve in nato tretje črke teh besed od zgoraj navzdol, ti povedo začetek binškošne pesmi.

SRBSKA NARODNA UGANKA

Belo je ko goska,
hodi kakor goska,
dere se ko goska,
vendar pa ni goska.

Kaj bo to?

Zveš v prihodnji številki.

PRAVOKOTNIK

Besede pomenijo navpično: 1. izbza, 2. kar se vti-sne, 3. žensko ime, 4. ne drugače, 5. štirje samoglas-niki (vsi, razen u), 6. ima človek, 7. del obraza, 8. nizka gora.

Od I.—II. in od III.—IV. bereš ime praznika in pa tiste božje osebe, katere se na ta praznik najbolj spominjamo.

REŠITEV UGANK

iz štev. 6 NL:

Rebus: Počakaj, sivka!

Latovščina: Prelepega maja se slava obhaja.

Srbska uganka: sraka.

IZ UREDNIŠKE TORBE:

Radovan, Francija: Hvala za pismo. Vaša zavednost bo lahko še mnogo naredila za rojake in domovino, če se ji bodo pridružile vztrajnost, potrpežljivost in načrtno delo v slavo slovenskega imena.

J. Ž. Argentina: Plošče, ki jih omenja 3. štev. NL, lahko naročite pri Vašem bližnjem prodajalcu plošč tako, da mu daste številko in naslov plošč. Pisal bo k „Telefunken“ v Nemčijo ali k „Philips“ na Nizozemsko. Cena nav. plošče: 1 dolar + argent. carina. Cena dolgotr. plošč: ca 4 dol. + carina.

A. a., Pariz, Francija: Hvala za prijazno pi-smo. Sestavek pride ob priliki na vrsto.

NAŠA LUČ list slovenskih izseljencev v zapadni Evropi. — Izide vsak mesec razen junija in avgusta, desetkrat na leto. — Dopiše za številko, ki izide konec meseca, pošlji uredništvu ali poverjenikom vsaj do prvega v mesecu. * Dobra slovenska srca med našimi izseljenci vzdržujejo ta domači list, ko s svojimi darovi ali naročnino poravnajo stroške za njegovo izdajo. * Kdor naroča list naravnost pri upravi v Celovcu, naj tja pošlje tudi naročnino: 28 šil., 50 bfr., 600 ffr., 4 h. gld, 4,50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1,50 dol. * Darove lahko izročite tudi poverjenikom lista v svoji deželi * UREDNIŠTVO in UPRAVA „Naše luči“, Viktninger Ring 26, Celovec-KLAGENFURT, AUSTRIA.

Slovenci v Lurdu

Lurd, kraj, ki ga je Marija pred sto leti posvetila s svojimi prikazovanji mali Bernardki, je v tem letu v nekem smislu duhovno središče krščanstva. Milijoni vernikov iz vseh delov sveta so letos že porimali tja in bodo še.

In vsakdo odhaja z vtisom, da se je mudil v nebesih na zemlji.

Isto je doživelo 1300 Slovencev iz Amerike, Francije, Belgije, predvsem pa iz Tržaške, Goriške in Koroške, ki so zadnji teden v juliju prihiteli v Lurd, da se na tem kraju posebne božje bližine s svojim škofom dr. Gregorijem Rožmanom na čelu poklonijo Mariji v svojem imenu in v imenu vsega naroda.

+

Poleg poklona Mariji je namen romanja bila *molitev*. Molili smo kot morda še nikoli. Najprej smo molili za svoje osebne zadeve. Tam pred votlino Marijinih prikazovanj smo dali duška svojim srčnim bolečinam in skrbem. Prosilj smo Marijo, naj nam nakloni milost postati taki kristjani, kot jih potrebuje današnji čas.

Molili smo za svoj narod. Smatramo, da bo stoletnica Marijinih prikazovanj važna ločnica v zgodovini narodov. Ko drugi mogočni narodi stavlajo svojo bodočnost v vojno opremo in tehnični napredek, polagamo mi usodo slovenskega naroda v mogočne roke božje Matere. Prosilj smo Marijo, naj varuje Slovence v težki preizkušnji sodobnosti ter posreduje, da bodo skoraj dobili, kar jim po božjem pravu pripada.

Po želji svetega očeta smo molili za spreobrnitev grešnikov, za mir in slogo med

narodi in za svobodo vesoljne Cerkve.

Kot za milijone romarjev, je bil Lurd tudi za Slovence predvsem kraj iskrene in vztrajne molitve.

+

Pri opisovanju tega, za ves narod važnega dogodka se moramo omejiti le na naše romarske svečanosti, ker nam ostaja prikrito, kar se je na tem svetem kraju dogajalo v dušah posameznih slovenskih romarjev.

Ko so bratje in sestre s Primorja in Koroške bili še na poti, so se Slovenci iz Pariza in Belgije že zbrali v kapelici poleg bazilike k službi božji. Maševal je naš gospod škof, pridigal g. direktor Čretnik Nace, verniki pa so ubrano prepevali Marijine pesmi. Že takrat je marsikatera solza ginenosti spolzela po licu.

Glavne svečanosti pa so se začele s prihodom posebnega romarskega vlaka zamejskih Slovencev. Njihov prvi obisk je bil namenjen votlini Marijinih prikazovanj. V imenu navzočih in v imenu vseh vernih Slovencev je Marijo v prisrčnih besedah pozdravil naš škof dr. Gregorij Rožman. Ne moremo izraziti ali moremo si misliti, kaj se je tedaj dogajalo v srcih slovenskih romarjev.

Naslednje jutro je bila škofova maša v votlini. Pred votlino je tedaj iz stoterih grl mogočno odmevala slovenska Marijina pesem. Tujci so pozorno prisluhnili slovenskim nabožnim napevom.

Nekaj izrednega je bil križev pot slovenskih romarjev pod vodstvom našega gospoda škofa in duhovščine. Po griču nad baziliko se je od postaje do postaje pomi-

Slovenski romarji, zbrani v pobožni molitvi pred votlino v Lurdu

kala več kot tisočglava množica. Vse je molilo in pelo. Ne pretiravamo, ako trdimo, da je to bil najveličastnejši križev pot vsega jubilejnega leta v Lurdu.

V ponedeljek zjutraj smo se zbrali k službi božji v krasni baziliki sv. rožnega venca. Maševal je naš Prezvzišeni, pridigoval g. Mazora iz Gorice, peli pa so združeni zbori pod vodstvom g. Miheliča.

Nepozabni trenutki!

Še vedno odmevajo v naših ušesih v srce segajoči napevi Marijine pesmi: „O, Mati dobrega sveta!”

Vsako popoldne je bila mednarodna procesija sv. Rešnjega Telesa, kateri so zvesto prisostvovali tudi slovenski romarji. Kako goreče in zaupno so v jezikih prisotnih, tudi v našem, odmevale proti nebu prošnje tisočerih: „Jezus, Sin Davidov, usmili se me! Gospod, če hočeš, me moreš ozdraviti! Gospod, daj da vidim! Gospod, daj da hodim!” In: „Vsi narodi naj hvalijo Gospoda!” ...

Prav posebno pa je ta svečanost pretresljiva, ko se cerkveni dostojanstvenik, ki nosi Najsvetejše, počasi pomika od bolnika do bolnika in blagoslovi vsakega.

Ob večerih smo prisostvovali procesiji z lučkami. To je spet bilo doživetje, ki mu je težko najti primere. Tisoče svečk se je spremenilo v ogromno reko, ki se je od votline vila daleč naokrog in se slednjič pred baziliko spremenila v žareče jezero. Iz tisočerih grl pa so kipele navdušeni klici: „Ave, ave, ave, Marijal!”

Kako čudovito se v Lurdu spolnjuje Marijina prerokba: „Odslej me bodo blagovali vsi narodi!”

V torek zjutraj pa smo se že zbrali k poslovilni službi božji pri oltarju sv. Bernardke, ki jo je opravil ravnatelj celovške Mohorjeve družbe in odgovorni urednik „Naše luči” g. msgr. dr. Janko Hornböck. G. Janežič iz Rima je v pesniško navdahnjenem govoru orisal zgodovino slovenskega naroda, ki si hoče tudi v bodoče ohraniti naziv Marijinega ljudstva.

Pred odhodom so se Slovenci še enkrat v procesiji pomikali proti votlini, da se poslove, mnogi za vedno, od tega svetega kraja. Rojaki iz Charleroi in Monsa v Belgiji so za slovo Mariji poklonili izredno lepo in veliko svečo. Čustva navzočih je spet tolmačil naš Prezvzišeni. To so bila čustva

zahvale in poslednjega pozdrava. Ob votlini je zadnjič zadonela slovenska pesem. S solzami v očeh so se Slovenci poslavljali od svetega kraja.

Zamejski Slovenci so odpotovali še isti dan, Slovenci iz Pariza naslednje jutro, ti iz Belgije pa v četrtek zvečer.

+

Najpomembnejše slovensko romanje v Marijino sveto mesto je za nami. Upamo, da je bila Marija, ki gleda bolj na srce kot pa na zunanje slovesnosti, z nami zadovoljna in da je sprejela

poklon slovenskih romarjev, ki so nastopali v imenu celotnega slovenskega naroda.

Udeleženci bomo romanje ohranili v najlepšem spominu.

A to še ni dovolj!

Poklon Mariji v imenu vseh Slovencev mora za VSE postati izhodišče novega, pristnejšega krščanskega življenja.

Potruditi se moramo, da bo iz našega osebnega, družinskega in javnega življenja neprestano odmeval klic: „Ave, ave, ave, Marija!”

V-ko.

MOŽ – SVEČENIK V DRUŽINI

Med nami rastejo družine. Ta ali oni, ki je bil pred leti še fant, je danes mož in oče družine. Nastaja nov rod slovenskega življenja v tujini.

„Pišete o ženi in materi; kaj pa mi možje, nismo mi nič?” je pisal neki mlad mož uredniku. So gotovo tudi drugi možje, ki se tako sprašujejo. Zato pokramlajmo z njimi o njihovem dostojanstvu in o njihovi nalogi v družini.

Ste že kdaj slišali, da je mož svečenik v družini? Morda se spominjate zgodb stare zaveze, kako so se očaki te svečeniške vloge živo zavedali. Kot gospodarji družine so govorili z Bogom, se mu zahvaljevali, mu darovali, ga prosili.

Mož in oče v družini je res — svečenik.

Ko sta ti in tvoja žena na *poročni dan* stopila v cerkvi pred oltar in pred zastopnika božjega, sta si podelila zakrament svetega zakona. To dejanje je bilo zate kakor nekako mašniško posvečenje. Takrat si postal svečenik svoje družinske skupnosti. Ta dan si naravnal veletok milosti v svoj novi dom in ta tok od tedaj nenehno teče in ti prinaša milosti in blagoslov, da moreš svoje dolžnosti v redu spolnjevati. Od tistega dne je tvoja družina svetišče, ti pa si kot poglavar družinske skupnosti nekaj duhovnik v tem svetišču.

Služba duhovnika in služba družinskega očeta sta si zelo podobni. Duhovnik je od dneva posvečenja duhovnik in ostane duhovnik na veke. Tudi zakon je zakrament,

ki ima trajne učinke. Zakonska zveza traja do groba, čeprav je bila sklenjena že predavnimi leti, podobno kot je duhovnik vedno duhovnik, četudi je bil posvečen pred 20 ali 50 leti.

SREDNIK MED BOGOM IN DRUŽINO

Duhovnik je srednik med Bogom in ljudmi na splošno. Moli za ljudstvo, kot je molil Mojzes za izraelsko ljudstvo.

Oče je pa srednik med Bogom in družino. Kot svečenik družine začenja dan z molitvijo in ga končuje v pogovoru z Vsemogočnim. Ne sede k mizi in ne gre od nje brez molitve; zaveda se, da je Bog tisti, ki nam daje naš vsakdanji kruh. Oče je družinski duhovnik, ki zlasti ob večerih zbere družino k skupni molitvi. Duhovnik moli brevir, svečenik družine pa opravlja Bogu v čast, v priprošnjo in zahvalo molitev rožnega venca. Ta molitev je najlepša družinska molitev pred hišnim oltarčkom. „Otroci, molimo! Bog je nad nami, v njegovih rokah smo”, govori svoji družini.

VARUH SVETIH OBIČAJEV

Krščanski oče pa je kot svečenik tudi čuvar svetih domačih običajev. Čeprav ni greh, ako jih opustiš, so vendar ti običaji nekaj lepega, nekaj, kar prinaša v družino skrivnostno lepoto in daje globoke vtise v srca otrok. Od davnih pradedov naših izvirajo ti običaji. Tako je lep običaj, da je

na steni kropilnik z blagoslovljeno vodo. Ko odhaja družina na daljšo pot, se pokropi z blagoslovljeno vodo. „Pa pojdemo — v božjem imenu!” pravi oče. Ko je otrok odhajal v šole, ga je pokrižal oče. Ko je hči odhajala k poroki, sta jo blagoslovila oče in mati. Ko je sin novomašnik šel prvič k sveti daritvi, ga je pokrižal oče.

PRAZNIK V DRUŽINI

Kakor je duhovnikova služba skrbeti za praznovanje cerkvenih praznikov, tako skrbi družinski oče za praznike v svoji družini. Na kmetih je skrbel oče, da se je v soboto zvečer delo ustavilo, da je bilo okoli hiše v nedeljo vse pometeno. Da je bila res nedelja v družini, je v nedeljo vzel celo drugo pipo v usta, oblekel je nedeljski „gvant”.

Krščanski oče skrbi, da imajo prazniki cerkvenega leta globok odmev v vseh v družini. Zato skrbi, da se stari običaji držijo in

Križ med okni v kotu —
luč nekdanje sreče.
Mati ob zibelki
že o njem šepče.

Franc Jakopič

iz leta v leto obnavljajo, tako kot so še delali v njegovi družini, ko je bil on majhen. Za Božič se naredijo jaslice, da se poprtnjak na mizo, na svete večere se pokadi v hiši, na sv. Tri kralje se napišejo križi na vrata, na svečnico nese sveče blagoslovit, na vernih duš dan se odmolijo rožni venci, blagoslovi se hiša na veliko soboto, nese se k žegnu in vsa družina najprej pokusi od žegna...

Zraven teh praznikov so še posebni družinski prazniki: godovi, obletnica poroke, prva sveta obhajila, birme, posvetitev družine Srcu Jezusovemu, zaobljubljena romanja. Oče skrbi zanje, ker je gospodar, svečenik družine.

SLUŽBA BOŽJA

Duhovnik z najsvetejšo daritvijo posreduje ljudem Kristusovo odrešenje, milost vernikom. Oče kot hišni duhovnik skrbi, da se njegova družina vsako nedeljo in zapovedan praznik udeleži svete maše. Oče je vedno prvi: na čelu svoje družine gre k službi božji, prvi pristopi k obhajilu. Neizbrisno se vtisne ta prizor otrokom v srce in spomin: vsa družina gre v cerkev, vsa družina k obhajilni mizi in povsod: oče na čelu. Krščanski oče ve, da kliče udeležba pri sv. maši božji blagoslov nad družino.

Kot svečenik družine pa krščanski oče zgodaj nauči svoje otroke prinašati Bogu tudi duhovne daritve. Uči otroke odpovedati se svojim užitek in zabavam, če morejo s tem narediti kaj dobrega bližnjemu. Brezpogojno jih mora naučiti, da se bodo znali odreči vsem grešnim užitek in vabam v greh. Pa tudi na prostovoljne žrtve naj otroke že zgodaj uči. Tako bodo postali sposobni za življenje, da jih viharji strasti ne bodo podrli na tla in uničili njih časno in večno srečo.

OČETOV BLAGOSLOV

Angleški kancler in poznejši mučenec sv. Tomaž Mor, je vsako jutro, predno je šel na delo, pokleknil pred svojega očeta, da ga je blagoslovil. Kakor so duhovnikove roke maziljene zato, da blagoslavlajo, tako so tudi očetove ro-

ke ustvarjene ne le za delo, ampak tudi za klicanje blagoslova božjega nad otroke.

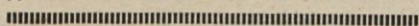
Tudi ti, dragi oče, kot svečenik družine in hišni duhovnik rad blagoslavljal svoje otroke, predno odhajajo iz hiše v šolo, v cerkev, v službo, na nevarno pot, k vojakom. Ko mu daš poljub ali roko, mu naredi križ na čelo. Sveto pismo pravi: „Očetov blagoslov otrokom hiše zida“ (Sir 3, 11).

*

Možje naši, razkropljeni po svetu! Radi bi iz svojih družin naredili take skupnosti, kot so bile naše lepe družine doma! Zato pa zvesto vršite službo svečenika v družini, službo družinskega duhovnika, v srečo in blagor svoj, svoje žene in svojih otrok.

(Po „Božji besedi“)

„PILDKI“ . . .

Nekje v bavarskih gorah je župnik obiskoval svoje farane. Pot ga je zanesla tudi k stari občinski revi, ki je živela sama in zapuščena. Pripovedovala mu je, da ima v Kaliforniji sina Toneta, ki je zdaj kupil novo farmo.

Župnik je premišljeval o sinovi nehvaležnosti, ki pusti živeti mater v taki revščini, sam pa kupuje celo novo farmo. Pa je pobral ženico, če ji pošilja kaj denarja.

„Denarja ne,“ je odgovorila, „pač pa mi je poslal že veliko posebnih ameriških podob, ki jih hranim za spomin.“

Župnika je zanimalo, kakšni so ti ‚pildki‘, in je kaj debelo pogledal, ko mu je ženica pokazala kar celo škatlo — ameriških dolarjev. Občinska reva je menda mislila, da velja na svetu samo nemški denar in ameriških dolarjev zaradi slabih oči še dobro pogledala ni. Hranila jih je le kot spomin na Toneta . . .

Bogsigavedi, če ni bila srečnejša kot občinska reva kakor pa poznejše, ko je bila ena najbogatejših vaščanov.

Izidor ovčice pasel . . .

Izidor ovčice pasel,
lepo žvižgal, lepo pel.
Cingel cin, cingel, cingel cin,
cingel cin, cingel, cingel cin,
cingel cin, cingel, cingel cin,
cingel cin, cin.

Ko ovčice je zapustil,
stopil je v vojaški stan.
Cingel cin . . .

Lepo je cesarju služil,
še lepše pa Gospod' Bogu.
Cingel cin . . .

Prav zvesto je Bogu služil,
lepo živel, še lepše umrl.
Cingel cin . . .

Zjutraj so ga pokopali,
zvečer je že trav'ca b'la.
Cingel cin . . .

Zvečer so trav'co pokosili,
zjutraj je še lepša b'la.
Cingel cin . . .

Konj in osel

V senci košatega hrasta sta počivala konj in osel. Zaničljivo je stresal konj grivo in gledal dremajočega osla. Da si prežene dolgočas, je začel konj modrovati: Glej, prijatelj! Konju si podoben, pa nisi konj; tudi govedu si podoben, pa nisi ne krava ne vol — nekako tovarno živinče si brez vrednosti.

Sedaj pa le poglej mene in moj rod! Vse nas hvali in visoko ceni. Vozimo kočije in moji predniki so nosili kralje in cesarje, se je hvalisal konj.

Osel pomiga z ušesi in pokima zadovoljno. Da, da, reče, nismo toliko vredni ne, nismo, niti ne bomo nosili kraljev ne cesarjev, toda zapomni si, na mojih prednikih je sedel sam Sin božji, Kristus Gospod.

Konj je povetil glavo in si poiskal senco drugje.

V senci leskovega grma

Od vseh sanj o ljubeznivih planinskih jezerih, o šumečih ledeniških in snežniških potočkih, o rosnih sencah, ki jih prebadajo prečisti sončni žarki, o tratah z valujočim cvetjem, o srebrnih skalnatih vrhuncih na obrobju visokih pašnikov, o temnih smrekovih pobočjih nad srečnimi gorskimi vasicami, glej, mi je ostal ta leskov grm sredi gluhega zatohlega, razžarjenega Krasa. Ko se skrivam v njegovi dobrotni senci, me v vročih valovih obiskuje zaspani veter, kot bi v na pol usnulega bolnika drezali sovražni prsti.

Gospod, zahvaljen za ta leskov grm, za njegovo senco! Dal si mi priložnost, da si vnovič omrtvičim telo, da vnovič prisluhnem glasu, ki govori v tišini, ko poleg mene neslišno utripljejo listi mlade trepetlike.

Saj nima smisla sanjati o svetu, kjer bi se vsakdo lahko odpočil, kdor si je počitek zaslužil s trdim in poštenim delom. Naj hodi jo v letovišča tisti, ki imajo hiše, avte, denar in državljan. pravice. Veliki umetniki vseh vrst — pisatelji in pesniki, slikarji in glasbeniki — jim sladijo življenje iz onostranstva, s kristalnimi solzami minulih zemeljskih tegob. Kaj to meni! Tam zad, za trepetanjem razbeljenega zraka so čudoviti

kraji, o katerih lahko samo sanjam. Ali pa niso sanje lepše od sleherne resnice? Ali ni najlepša muzika tista, ki je človeško uho ni slišalo?

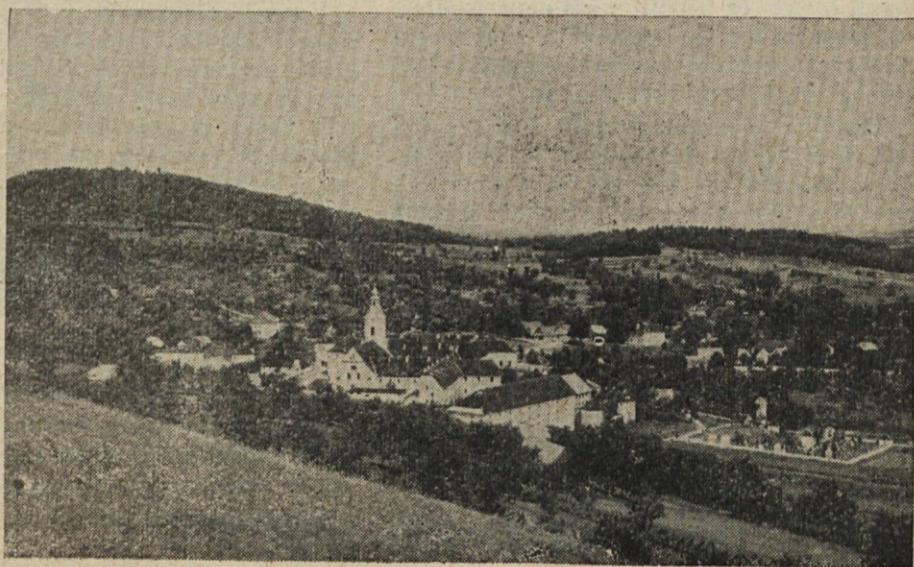
Tudi mene tišči k tlom stotero težav in ovir, da včasih ne morem niti živeti niti umreti. V snu bi rad prebodel težo minulega dneva, da bi si prenovljen oprtal težo novega. Julijska noč je dušljiva, edino okno edine sobe mora biti odprto. Ali tu zraven gre dva metra visok zid: onstran je lastnina Bogatinova, ki jo varuje velik volčjak. Čez dan je privezan, ponoči pa prosto teka po velikem vrtu in varuje hleve, skladišča, garaže, vinsko klet, čebeljak in hišo. Laja in tuli v tihih nočnih urah, se ustavlja tik pod zidom in ne jenja. Jaz pa se grizem od gneva, se obračam in sem bister do bolečine.

„Ustrelil bom to zverino!”

Pa ležim in trpim in izbiram besede, s katerimi bom nagovoril Bogatina.

„Glejte, sosed, zapustil sem ljubljene Jeruzalem, na vrbo žalujko sem obesil citre, človek pa sem še zmerom. Tudi zame mora biti nekje prostor na soncu. Od stoje na eni nogi se me pollašča utrujenost. Vaš pes mi ne da spat!”

▽
STIČNA
na
Dolenjskem
s svojim
starodavnim
samostanom

Bogatin pa se bo vzravnal in rekel:

„Tisto, čemur pravite prostor na soncu, tisto si mora vsakdo sam izvojevati. Prostor na soncu je omejen, ljudi pa, ki bi radi nanj, je nepregledna množica. Treba je pljuniti v roke, treba je delati, ne pa fantazirati v lepih besedah, posedati v senci, brati knjige in čakati na čudež.“

O ti prekleta žival, ali ne boš jenjala! Jutri si bom pripravil kamenja na okno in ti bom zaprl gobec.

Bogatin bo čutil, da sedi čvrsto v sedlu, in bo nadaljeval:

„Puščam vam knjige in senco pod drevsom in se ne mešam v vaše življenje. Bodite tudi vi tako... tako široki in mu pustite prostor in ne motite mojega volčjaka, ki mi zvesto varuje premoženje!“

„Govorite o nekaki širokosti — pa se ne zavedate, da mene tem huje utesnujete, čim bolj se sami širite. Ali nikdar ne pomislite, da so taki ljudje, kot ste vi, pogubili že veliko dežel? Sami si spodjedate tla.“

„Tudi vi bi mi jih radi spodjedli! Posedate v senci in gledate čez zid na moje. Izbrali ste si svobodo: prav! A čemu jo hočete le zase — to boginjo? Zakaj je ne bi smel tudi jaz častiti?“

... Tisoče vidim pred sabo in za sabo. Gorenjska se koplje v dišečem soncu majske nedelje, ljudje izpred belih hiš pa bežeč ogovarjajo s porogljivimi vzkliki, z zasmehljivimi vprašanji, z grožnjami. Pod grenkim bičem njih besed in pogledov gre do tisoči tiho dalje, žalostni od slovesa, utrujeni in zaskrbljeni, bližajo se planinam — visokemu trdnemu mostu v tujino...

Ali so se vzdignile te množice z rodnihtal za kazen, ker so preveč častile to... boginjo? Ali pa so odšle k nji na prošnje romanje in se potem razgubile v prostranosti njenega zahodnega svetišča?

Bogatin je zmagoslavno čakal, kaj mu bom odgovoril. Nisem vedel, da je v moji poraženosti kal novega gledanja, ko sem vzkliknil:

„Ah, kako me je sram! Nekoč sem mislil, da sva vi in jaz ena duša v boju za boljši svet, zdaj pa vidim, da ne govoriva istega jezika.“

Sanjal sem, da bo moj fantek to poletje dobil bolj rdeča lica in bolj žive oči; upal

sem, da se mu na obrazu ne bo več tako očitno kazala rahitičnost. Pa sem pogledal in videl: moj fantek sedi gol v redki mandeljni senci, se moti z razglednicami, ki so nam prinesle pozdrave z gora, in zdaj pa zdaj zakašlja. Onkraj ograje vstaja za vozili prah in lega na vse živo in mrtvo, na telesa in duše, na ves svet. Kdaj bo na vzhodu zrasla v svetlobo neba ogromna bela in srebrna roža oblakov — znanilka dežja? Kdaj bom jenjal gledati v bodočnost s povešenimi očmi?

Ko sedim nepremično, priteče po suhi travi prožna in lahkotna veverica v lepem rjavem kožuščku. Glej, ziblje se po senčnih leskovih vejah in išče prvih lešnikov. Potem mehko odstopiclja po travi, spleza na zid in izgine onstran pod bori. Čas se ni ustavil, zakaj senca leskovega grma se daljša, bliža se večerni hlad, ko se bodo rane zaprle.

Naj sanjam, naj sanjam o večnem šumu alpskih voda! Nobena poletna suša jih ne ustavi, noben zimski mráz jih ne okuje za dolgo. Čez skale in skalice, gole ali z maliom in algami porasle, in čez bruna, ki so se ob navalih nagatila, žuboré žive vode v curkih, v drobnih, belo razpenjenih slapovih. Le kak žarek posije med smrekami na te žive vode, ki brez konca žuborijo med koreninami, med preprogami velikega, sončnega lapuha. Prebijejo steno in priprše na dan v visokem, tankem slapu, šumno padajo v globino in pod steno zginejo v pesku — ne, dvajset metrov niže privro vnovič z isto pesmijo na sonce.

Vinko Beličič

Le sekaj, fantič, smrečico...

Le sekaj, fantič, smrečico,
da boš napravil barčico.

Je smrečica posekana,
je barčica pripravljena.

Odrin, odrin od kraja preč,
ne boš me vidla, ljubca, več.

Sklenila bele je roke,
točila grenke je solze.

Naša slovenska govorica

„Zapisano stoji v bukvah, da bomo dajali odgovor za vsako besedo. Dajali ga bomo tudi za domačo besedo, za svoj jezik. Dobrina je to, stoletja stara, po božji volji ohranjavana in Bog bo nekoč terjal odgovor tudi zanjo. Bog nam je ni dal za igračo. Dal nam jo je, da v njej izražamo svoja čustva in svoje misli. V tisočih jeziki-

se dvigajo prošnje in molitve k Bogu po vsem svetu. Ponosni moramo biti, da je med temi tisoči tudi naš jezik, naša beseda. Če hranimo po muzejih izkopanine raznih dob, stare vrče in stare meče, obdelane kamne in rimske amfore, če vse to hranimo in cenimo, kaj nismo dolžni, še bolj hraniti in ceniti v svojih srcih svoje besede, ki ima za seboj že tisoč let in več in je naša.”

Karel Mauser.

Iz domovine

V Celju so odprli nov zdravstveni dom, v katerem je poliklinika in zobna ambulanta. — V Kranju je bilo odprto poslopje tekstilne šole. — Cesto čez Vršič v Julijskih Alpah so razširili. — Ob 90-letnici znanega slovenskega tabora v Žalcu na Štajerskem bo odprt *hmeljarski dom*. — V Ajdovščini je bilo ustanovljeno okrajno sodišče. — Pri rudniku rjavega premoga v Kočevju gradijo 25 družinskih stanovanj.

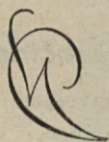
V višini 2072 m je pod vrhom Mangarta postavilo planinsko društvo iz Bovca nov planinski dom. — 38 litijskih lovcev si je zgradilo *lousko koč* sredi zasavskih gozdov na Mamolju nad Litijo. — Na Krvavec te odslej popelje vzpenjača. — Tudi letos si je že ogledalo veliko obiskovalcev Poštojnjsko jamo. Po vojni je vstopilo v to bajno kraško podzemlje že 2 milijona ljudi. —

Pri Divači na Krasi so napeljali električno razsvetljavo v Škocijansko jamo.

V Kostanjevici na Dolenjskem zaposluje tovarna moških srajc lepo število delavcev. — Tudi v Veržetu na Murskem polju so pod zemljo odkrili velika ležišča nafte.

Letos je bilo po naših gozdovih izredno veliko *borovnic*. Nabirali so jih in nato izvažali v Nemčijo, Švico in Anglijo. — Tudi pridelek grozdja lepo kaže. — V Idriji so imeli kleklarsko tekmo, ki so se je udeležile 102 žene in tudi 63-letni Jože Peternel iz Žirov. Seveda prve nagrade ta ni odnesel. — Na mednarodni razstavi obrtnih izdelkov v Beogradu so dobile idrijske *čipke* zlato kolajno.

Pri Blatni Brezovici pri Ljubljani so odkrili v zemlji okoli 4000 let stara kolišča in veliko stare posode in orodja. — V Sloveniji je zdaj trikrat več kinematografov kot pred vojno. Filme hodi gledat pa petkrat več ljudi kot pred vojno.

Motiv iz
PREKMURJA,
s slovenskih
panonskih tal

Z električnega droga pri Breginju je padla žica s tokom 10.000 voltov napetosti. Nevede se je dotaknil 13-letni Radovan Lëban iz Stanovišč, nato še njegova mati. Oba je na mestu ubilo. — Kot jajca debela toča je naredila okoli Vedrijana v Brdih veliko škode. — Strahovito *neurje*, ki je zajelo Beneško Slovenijo konec junija, je naredilo mnogo škode tudi blizu Kobarida. Voda je preplavila vse ribje bazene in veliko polja.

Pri „svetih štengah“ na Mirenskem gradu pri Gorici so v maju postavili lep križev pot, delo umetnika Toneta Kralja. Ob blagoslovitvi so imeli okoliški cerkveni pevski zbori tudi koncert. — Na Madžarskem je postal škof naš prekmurski rojak dr. Franc Rogač. — Veliko *preganjanja* zaradi svojega prepričanja in želje, da bi postali duhovniki, morajo prestat bogoslovci, ki služijo vojaški rok. Kar naprej jih zafrkavajo, jim delajo krivice, se iz njih norčuje-

jo in zapeljujejo. Vse samo zato, da bi šli rajši študirat kaj drugega in bi vernikom polagoma zmanjkalo dušnih pastirjev. Kar niso mogli brezbožniki narediti zgrda, bi radi na tihem in počasi. Prav tako še vedno ne dajo zadosti papirja za natis molitvenikov ali verskih knjig. — V Vipavci so imeli kar 2 zlatomašni slavji isti dan (msgr. Breitenberger in p. Bukovič).

Med Slovenci dom je moj!

Narodna pesem

M E D N A M I I Z S E L J E N C I

LONDON: Na drugo nedeljo v septembru, t. j. 14. IX., sv. maša v kapeli Y.C.W. odpade, pač pa bo ob 5. popoldan govor, pete litanije in blagoslov prav tam. Po blagoslovu običajni sestanek Slovenskega društva s tombolo.

KRSTI: V cerkvi sv. Jožefa v Bedfordu sta bila krščena 12. julija Franc Gmajner in Elizabeta Terezija Rehberger. — Pri Sv. Ani v Keighleyu 6. julija Ana Zajc. — Želimo mnogo zdravja in sreče!

POROKE: V župnijski cerkvi Newton-Stewart na Škotskem sta se 16. junija poročila *Margareth Kennedy* in *Alojz Novak*. — V cerkvi Brezmadežne Waltham Cross sta stopila pred oltar 28. junija *Bruna Vogrig* in *Ivan Lavrič*. — Pri Sv. Ozburghi v Coventryju sta si obljubila zvestobo 26. julija *Eda Kramar* in *Derek Evans*. — Dne 9. av-

gusta pa v cerkvi sv. Ane Keighley *Roza Kump* in *Leopold Vidmar*.

Vsem novoporočencem iz srca želimo božjega blagoslova in sreče!

K PRVEMU OBHAJILU sta pristopila Anka Lavrič v Doncastru in Borut Savrič v Londonu. — Zakrament *sv. birme* je prejela v Bradfordu 6. julija Monika Winko. —

KNJIZNICO in **ČITALNICO** v Londonu vodi Slovenska pisarna. Knjige razpošilja tudi po pošti. Obenem pa skrbi za naročnino knjig in listov. Zato se vedno obračajte nanjo: *Slovenska pisarna*, 62. Offley Road, London S. W. 9. Ima tudi telefon: London-Reliance 6655.

BLAGOSLOVI NOVIH DOMOV: Blagoslovljeni so bili novi domovi Gawesovih v Burnleyu, Novakovih v Newton-Stewartu, Škotska, in Kenkovih v Chapelend pri Nuneatonu, Warwick.

LEP IZLET: Skoraj bi pozabili povedati, da smo na prvo nedeljo v juniju imeli zelo lep izlet iz Rochdale v St. Asaph v Sev.

Walesu, kjer se je takrat mudil g. p. N. Žužek ter pridno študiral angleščino. Ob 2 popoldne je maševal za 28 udeležencev, potem smo pa zapeli in se po domače razveselili, tako da nam je bilo zvečer kar težko slovo. G. pater se je kmalu potem poslovil tudi od dežele ter odšel na novo mesto.

TRIJE 50-LETNIKI: V Keighleyu smo se zbrali 10. avgusta ter smo se skupno spomnili treh, ki so prav takrat srečali Abrahama. Pri sorodnikih se je mudil g. *prof. Lampič* iz Ljubljane, ki je pridno slikal ter obogatil z lepimi pokrajinskimi slikami v akvarelu več slovenskih domov. In prav tu je tudi dopolnil 50 let. Zelo znana osebnost med nami, zlasti v Yorkshiru, je g. *Herman Šupan*, ki je tudi sedaj prešel preko 50 let in je proslavo lepo pripravil, obenem z Vidmarjevimi, ki so takrat imeli v družini poroko. In še naš župnik g. *Kunstelj* je bil med nami, ki je tudi dopolnil pol stoletja. Dopoldan je maševal v novem plašču, ki so ga za novo slovensko cerkev darovali lurški romarji, popoldan smo imeli pete litanije ter prav lepo zapeli. Seveda smo imeli tudi domačo zabavo, kjer ni manjkalo muzike in drugih dobrot. Razšli smo se zadovoljni z željo, da bi Bog vse tri 50-letnike ohranil pri zdravju še mnogo let.

Življenjski jubilej č. g. Kunstlja

Gospod je mislil, da bo šlo kar tako na tiho, da ne bo nihče vedel, da slavi v juliju 25 let, odkar je na Vrhniki pel novo mašo in 10. avgusta 50 let življenja. A se mu ni posrečilo. Rojaki, ki se zavedajo, kaj jim slovenski duhovnik pomeni, so ga v Rochdale na sv. Petra in Pavla presenetili z akademijo in slavnostnim kosilom v lepi domači družbi.

Dobili smo v roke pismo, ki ga je slavljeneц poslal rojakom po tem slavju. V pismu se zahvaljuje vsem, ki so se ga spomnili v svojih molitvah, pri sv. maši in so zanj darovali sv. obhajilo. Iz pisma zvemo, da so tisti, ki so letos od tam poromali v Lurd, zbrali 52 £ za lep mašni plašč v spomin na romanje in na ta biserni jubilej. Ker pa je prišlo do tega, da morajo angleški Slovenci začeti misliti na lastno kapelo ali cerkev v Londonu, bo šel ta denar za to, da bo kup-

Srebrnomašnik č. g. Nace Kunstelj

ljenih več mašnih oblačil v beli, rdeči in zeleni barvi.

Udeleženci slavja so pričakali gospoda župnika pred samostanom šolskih sester, kamor je prispel kmalu po 11. uri dopoldne. Ob prihodu ga je pozdravila s pristrčno dobrodošlico Grkmanova Majdka in mu izročila lep šopek rdečih nageljnov, okrog katerih se je vila slovenska tribarvnica. Po kratkem pozdravu s prisotnimi, prijetno presenečen, je nato odšel g. župnik skozi špalir v poslopje, kjer je bila sv. maša.

Ob vstopu v cerkev — kapelo so zadonele orgle in rochdalski pevski zbor je po-

Mala Grkmanova Majdka pozdravlja slavljence

zdravil slavljenca s „Srebrnomašnik, bod' pozdravljen"; pesem je na vse prisotne napravila globok vtis. Medtem pa je slavljenec, vidno ginjen, počasi stopal proti oltarju in začel sveto daritev.

Srebrnomašniku v pozdrav je govoril č. g. Žužek, ki je za to slavje prihitel iz Walesa. Na koncu svete maše pa so vsi udeleženci zapeli še „Hvala večnemu Bogu". S to pesmijo je bila zaključena dopoldanska slovesnost.

Ob popoldanski akademiji v Rochdale mu je izročila ga. H. Ivanovič tudi nabirko £ 102,10.—, zbrano od prisotnih, z namenom, da jih porabi za svoje osebne potrebe, ker mora vsak človek skrbeti tudi za svoje zdravje. Toda iz pisma vidimo, da je gospod s tem denarjem poravnal dolg na pohištvo, ki so ga rojaki kupili za opremo našega slovenskega doma v Londonu. V „Našem domu" je trenutno tudi razstava 17 slik slikarja Meška, na platnu in v oljnatih barvah, v glavnem pokrajinske iz Gorenjske.

Ta Dom je lep dokaz, kaj zmorejo rojaki, če se združijo in s skupnimi žrtvami lotijo stvari, ki zgleда spočetka nedosegljiva in drzna. „Naš dom" lepo služi Slovincem in Slovenkam in za to gre zasluga tudi podjetnosti č. g. Kunstlja.

Na akademiji je sodeloval tudi pevski zbor, ki je pod vodstvom agilnega pevodje g. Lešnika zapel nekaj lepih slovenskih pesmi, č. g. Žužek pa mu je ob pozdravu izročil lep srebrn križ s škropilnikom.

Bog živi slavljenca še mnogo let v dobro ne le angleških, ampak tudi ostalih Slovencev po Zapadni Evropi! Njegovo življenje in delo nas pozivata, da tudi drugi s svojimi sredstvi in žrtvami pristopimo k povezavi in organizaciji *slovenske izseljenske skupnosti*.

AVSTRIJA

DUNAJ. — Slovenski spovednik je na razpolago rojakom vsako soboto zvečer in ob nedeljah v cerkvi Srca Jezusovega (Wien III, Landesstrassen - Hauptstr. 137), v novi cerkvi sv. Janeza Boska (Wien III., Hagemüllergasse), v cerkvi lazaristov (Wien VII, Kaiserstrasse 7).

Cerkvica v taborišču ASTEN pri Linzu (Avstrija) je bila premajhna, zato so jo podaljšali.

CHARLEROI — MONS

Tudi letošnja igra „Brat Sokol", ki so jo naši igralci lepo uprizorili v Gilly, je imela veliko obiskovalcev in zabava je bila res prijetna. Pevci in sodelovalci pri igri so ob priliki romanja k Lurški Materi božji v Quaregnonu pri Monsu, 13. julija, priredili tudi izlet. Pogledali so čez mejo v Francijo in pokušili dobre palačinke pri hrvatskih sestrah v Audregnies. Pred lurško votlino sredi rudniških gričev se je tudi letos zbralo lepo število rojakov, čeprav je bil tisti dan hud veter. Iz nabirke, ki smo jo ob tej priliki zbrali, je bila kupljena debela sveča, ki so jo potem konec julija v imenu vseh darovalcev nesli v sprevodu velikega slovenskega romanja naši romarji v pravo votlino v Lurdu v Franciji. Naj bo ta sveča, priča naše ljubezni do Matere božje in naših prošenj.

Poleg nekaterih rojakov, ki so v sanatoriju, omenjamo, da je bil v bolnici Johan Pušnik iz Gilly; operacijo je srečno prestala Marija Pirnatova iz Jumet, tudi njeni mami se je zdravje izboljšalo. Iz dispanzerja se je vrnil Josip Hreščak v Quaregnonu. Iz bolnice so se poleg drugih srečno vrnili tudi Štefanija Gnezda iz Hautrage in Karel Kapus iz Aiseau.

Naši rojaki so imeli to poletje več obiskov iz domovine, nekateri pa so sami šli pogledat v domače kraje.

△

Fantje-vajenci
iz Ramegnies-Chin
(Belgija)
pod vodstvom
salezijanca
č. g. Strečanskega

Med njimi je tudi
mnogo Slovencev

Sredi najlepših let je po daljšem bolehanju zapustila svojo ljubo družinico *Justi Testen*, por. *Gobec*, roj. 1923. v Tolminskem Lomu. Pred leti je vodila pevski zbor. Mnogi poznani so jo 22. jul. spremili v Chatelineau v prerani grob. Isti dan so pokopali tudi rojaka *Antona Dorbolo* iz Tertre blizu Monsa, ki je umrl v bolnici. Obema naj sveti večna luč; sorodnikom izražamo sožalje.

LIEGE — LIMBURG

Zadnjo nedeljo v juniju je naše pevce iz Eisdena doletela čast, da so ob sodelovanju rojakov iz Holandije mogli slovensko pesem in slovenske narodne noše predstaviti na „Limburškem dnevu“ na Mednarodni razstavi v Bruslju. K temu nastopu, ki ga je vodil g. Rogelj Štefan, jim iskreno čestitamo!

Društvo „Slavček“ iz Waterscheja je organiziralo dva obiska razstave v Bruslju in dvodnevni izlet v Luksemburg. Stvar je lepo uspela.

POROKA: G. *Gajšek Hanzi* iz Eisdena je popeljal pred oltar gdč. *Marijo Magdaleno Maesen*. Iskreno čestitamo in želimo vso srečo!

BOLNIKI: V kliniki v Waterscheju je iskal pomoči g. *Skrubej Ivan*, ki si je poškovodal roko v rudniku v Zwartbergu.

SMRTNA NESREČA: Med rojaki je mučno odjeknila smrtna nesreča mladega fanta g. *Alojza Virant*. Ponesrečeni je šele pred kratkim zapustil domovino in se nastanil pri svojem stricu v Mechelenu v Belgiji; zaposlen je bil v rudniku. Kot vesel, pošten in izredno delaven fant je takoj postal splošno priljubljen. Svoje verske dolžnosti je tudi v tujini vestno vršil. Žalostna okoliščina je, da se je ponesrečil prav v dneh, ko je iz domovine pričakoval obisk svojih staršev. Rojaki so mu priredili lep pogreb. Ob petju žalostinke je malokatero oko ostalo suho. Molimo zanj in za njegove žalujoče starše in sorodnike. Naj mu bo lahka tuja zemlja!

PAS-DE-CALAIS

Stoletnice prikazovanja Lurške Matere božje nismo pozabili izseljenci v Pas de Calais. Dasi smo več kot tisoč kilometrov oddaljeni od Lurda, se nas je 60 zbralo na tej božji poti Marijini.

V manjših skupinah smo že prejšnja leta romali v Lurd, a letos ob stoletnici so bile še večje slovesnosti v čast Materi

božji in izredno veliko romarjev iz vseh delov sveta. Marija ni zastonj napovedovala pred skoro 2000 leti, da jo bodo blagrovali vsi rodovi zemlje.

Ko se je pred 100 leti prikazala Marija ubogi deklici Bernardki in ji naročila, naj se na tem kraju postavi kapela, naj prihajajo sem romarji v procesijah, komu je takrat prišlo na misel, da bodo na tem kraju kar 4 cerkve in da bodo milijoni romarjev prihajali v Lurd? Treba je iti v Lurd, da se spozna, da je to božje delo, da Marija po Bogu deli velike milosti za dušo in telo. Lurd je šola pravega krščanskega življenja. Romar se uči iskrene molitve, prejemanja sv. zakramentov, velike božje postave ljubezni do bližnjega in potrpežljivosti v težavah, ko vidi toliko bolnikov.

Sreča, ki jo občuti romar na tej božji poti, ostane nepozabna in srce ga vleče zopet nazaj k votlini, kjer se je Marija brezmadežna pred sto leti prikazovala revni Bernardki.

LIEVIN. — Naznanjam vam veselo novico, da pride v septembru med nas mladi slovenski duhovnik gospod Stanko Kavalari, ki je bil zadnjih 5 let župnik v Argentini. Veseli ga, da bo mogel delovati med svojimi rojaki posebno v onih slovenskih kolonijah, v katerih en sam duhovnik ne more zadostno delovati, kot zahtevajo potrebe in želijo izseljenci. Ta želja se jim bo spolnila in novega dušnega pastirja že vnaprej pozdravljajo!

Poroke: Po daljšem presledku so sklenili sveti zakon 3 pari v kapeli Lurške Matere božje v Liévin in en par v Méricourt: g. *Rene Sinaeve* z gdč. *Vladimiro Žibret* v Liévin 31. maja 1958; g. *Rudolf Šlivšek* z gdč. *Ano Raščak* v Méricourt 7. junija 1958; g. *Ferdinand Kovač* z gdč. *Rozo Eichberger* v Liévin 2. avgusta 1958; g. *Franc Sajé, orožnik*, z gdč. *Ivano Szamburski* v Liévin 9. avgusta 1958.

Vsem novoporočencem želimo trajno srečo v novem stanu!

Novi grobovi: V Bauvin (Nord) je umrl *Ivan Salomon* v 46. letu starosti. V Francijo je prišel 1. 1948. Pokopan je bil 12. 4. 1958.

V Mericourt je po daljši bolezni umrl 12. 6. 1958 *August Oblak*, rudar v poklju. Rojen je bil 27. 8. 1898 v vasi Radgonca, Dole pri Litiji. Kot dober kristjan je lepo pripravljen zapustil ta svet.

Njegova družina vam pošilja sledečo zahvalo:

Vsem, ki ste mojega nepozabnega moža, našega dobrega očeta v tako obilnem številu spremili k zadnjemu počitku, bodi prisrčna zahvala. Posebno se zahvaljujemo našemu župniku za duhovno pomoč rajnemu v njegovi bolezni. Isto tako lepa zahvala za vse cvetje, za plošče in za izraze sožalja.

Dne 6. avgusta 1958 je umrla v Bruay vdova *Pavlič Frančiška* v 74. letu starosti. Kot mati 14 otrok je veliko trpela v življenju. Bog jo je poplačal z lepo zadnjo uro.

V Lens je zaspala v Gospodu vdova *Pa-her Marija*. V decembru bi dočkala 80 let, a jo je Bog 11. avgusta vzel s tega sveta.

Dne 12. junija je umrl dolgoletni delavec v Društvu sv. Barbare v Sallaumines rojak *Oblak*, blagi oče in dober mož. V spomin mu poklanja M. Z. teh par vrstic:

Zakaj ti, neizprosna smrt,
od kraja vse pobiraš?
Prizanesla bi naj onim vsaj,
ki treba nam jih vekomaj,
da ostal bi vsak tak,
kot je bil gospod Oblak.
Ti, dobra duša, bodi srečna
med duhovi srečnimi
in jasna Luč Te neizrečna
obsevaj z žarki večnimi!

Preostalim vseh umrlih naše sožalje, rajnim naj pa bo večni mir in večna luč naj jim sveti! Molimo zanje!

PARIZ

Srečni smo, da smo imeli v nedeljo 6. junija v svoji sredi prevzvišenega dr. Gregorija Rožmana in ministra dr. Kreka. Obe ma prisrčna hvala in zopet kmalu na svidenje!

V Lurd smo šli v lepem številu in naše romanje nam bo ostalo v živem spominu celo življenje. Kaj takega človek redko doživi. Zato smo tembolj hvaležni vsem, ki so nam k temu pripomogli, zlasti č. gg. Čretniku in Flisu, g. Guštinu ter č. gg. Jane-

žiču in Kavalarju, ki sta nas spremljala ter poskrbela, da smo tudi na poti molili, peli, se tudi smejali pa še mimogrede vse godove praznovali!

(**Opozorilo:** Fotografije z obiskov Prezvzišenega in fotografije iz Lurda bodo kmalu na razpolago!)

Sveta maša je kot po navadi vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres (métro: Sevres-Babylone). Izrabimo veliko milost, da imamo redno slovensko službo božjo!

KRST: Dne 13. julija je bil v cerkvi Lurške Matere božje v Parizu krščen Silvester **KOPAČIN**, sin Jožefa Kopačin in Ide Fabčič, ki sta pribežala kot mnogi drugi iz titovskega raja. Botra sta mu bila Hrib Marijan in njegova soproga.

POROKE:

V razdobju od zadnjega poročila imajo prvenstvo poroke, saj jih je bilo kar pet: 28. junija sta stopila pred oltar dva para: Gabrijel *Gomizelj* iz Dutovelj in *Štrancar* Sabina iz Sv. Križa pri Ajdovščini sta si obljubila zvestobo do smrti; isto sta storila *Rutar* Ernest iz Tolmina ter *Ivančič* Alojzija iz Kamnega pri Tolminu. — Dne 5. julija sta sklenila zakonsko zvezo *Šustaršič* Stanislav iz Sv. Petra na Krasu ter *Mejak* Frančiška iz Slavine. — Dne 26. julija pa smo zopet imeli dvojno poroko: zakrament svetega zakona sta si podelila *Čuk* Marijan iz Hrenovic in *Štegel* Elvira iz Ubeljskega pri Hrenovicah, ter *Bremec* Julijan iz Dolenje Trébase in *Slak* Anica iz Artič pri Brežicah.

Vsem novoporočencem želimo obilo božjega blagoslova in varstva na njihovi novi življenjski poti, novokrščencu, da bi krstno milost neomadeževano ohranil vse življenje, staršem pa, da bi jim bil vedno v veselje in srečo.

VERSAILLES

Dne 29. junija je direktor katoliške misije g. Čretnik krstil dvojčka, vnuka kneza Pavla, sinova njegovega sina princa Aleksandra in princesinje Marije-Pije, hčerke bivšega italijanskega kralja Umberto. Prvi je dobil ime Dimitrij, drugi pa Michel. Botri so bili: prvemu grški princ Mihael in žena pretendenta na francoski pre-

stol, pariška grofica Izabela, drugemu pa princ Henrik d'Assia in hčerka italijanskega kralja princesinja Gabrijela Savojska (princa Mihaela in princa Henrika d'Assia sta zastopala sinova pariškega grofa princa Jacques in Michel). K rojstvu in krstu v kraljevski družini izrekamo Slovenci svoje iskrene čestitke z željo za lepo bodočnost.

CREUSE

Sveta maša bo v nedeljo, 29. septembra, ob enajsti uri v župni cerkvi v Clugnat.

LOIRET

Ker je naš duhovnik vse nedelje v septembru nujno zadržan drugje, bo sveta maša v oktobru.

Odhod v Avstralijo: V Avstralijo so zadnja dva meseca odšli: „Triperesna deteljica“ iz Gornje Bistrice v Prekmurju; gdč. Terezika in Gizika *Kolenko* ter Marička *Lebar*; nadalje *Stavar* Vladimir in njegova žena, *Volčič* Viktor, *Urbančič* Ivan in *Štrukelj* Slavko.

Vsem želimo v novi zemlji obilno božjega in zemeljskega blagoslova, da bi ne pozabili zemlje in naroda, kjer jim je tekla zibelka, da bi ostali zvesti naši duhovni materi, Cerkvi, ki nas je rodila k božjemu življenju.

TUCQUEGNIEX-MARINE

Sedaj pa imamo nekaj novic. Tri poroke, tri rojstva in ena nesreča.

POROKE: Vedno vesela *Gričarjeva* Karolina je vzela rudarja *Trojanowskega*. — Dober igralec komičnih vlog *Stanko Žagarjev* si je poiskal nevesto nekoliko ven iz Tucquegnieux, gdč. *Santolini* iz Mont-Bonvillers. — Najbolj zanimiva pa je bila poroka *Rožetovega* Rudija, sina znane dopisnice „Naše luči“ gospe Antonije *Rože-Pintar*. Zenin je izvrsten „žogobrcar“, zato so mu njegovi sovrstniki naredili lep „špalir“, ko je ob zvokih slovenskega harmonikarja in mandolinistov korakal s simpatično ženo, hčerko rudarja *Loudy-ja*, iz cerkve. Kar se ne zgodi pri vsaki poroki je bilo to, da smo videli v sprevedu Amerikance in nune, saj ima *Rožetova* gospa

eno hčer omoženo z američkim Sloven-
cem Močilnikarjem, dve njeni hčerki sta
pa redovnici. — Vsem trem, ki dobro in
radi govorijo slovensko, želimo mnogo za-
dovoljnosti. Njihova sreča naj bo stoo-
stotna zlasti takrat, ko se bo otroški jok
cglasil v njihovih domovih.

ROJSTVA: Hčerka našega pridnega električarja,
ki vsakemu rad pomaga, če le more, je podarila
svojemu možu kar dva otroka hkrati, deklici Li-
dijo in Silvo. — Zupanova Anica, poročena Jurca,
pa je kupila brhko hčerko Bernardko, katere je
njen bratec, raznašalec „Naše luči“, na vso moč
vesel. Bilo srečno!

Srečo v nesreči pa je imel Fajfarjev
Maks, ki je po krivdi drugih zadel z avtom
v drevo. Neki brezvestni šofer, ki jo je stra-
hopetno popihal in nima toliko časti v se-
bi, da bi se javil, je vozil po sredi ceste,
namesto pri kraju in to celo v ovinku, tak-
o da se mu Maks ni mogel ogniti. Kljub
temu pa je skoro na čudežen način stopil
zdrav iz avta, zelo razbitega, samo njegov
svak je bil nekoliko potolčen. Tudi Mak-
su moramo čestitati, saj bi bilo vse dosti
huje, ako bi se bil ustrašil in izgubil pri-
sotnost duha.

OB NEMŠKI MEJI

Iz pisarne naše Misije v Merlebachu:

KRSTI, prijavljeni tukajšnjemu uradu:

Ana-Marija Štibilj, hčerka Viktorja Štibilj in
Ivanke Jošt, je bila krščena 22. junija v župni
cerkvi v Freyminngu. — Edmund Ceplak, sin Fran-
ceta Ceplak in Ane, r. Butkovič, je bil krščena 23.
julija v župni cerkvi v Merlebachu. — Obema, ka-
kor ostalim novorojenim, ki niso bili prijavljeni,
želimo, da bi srečno prehodili življenjsko pot, ka-
tero so nastopili.

POROKE (prijavljene):

V cerkvi Neuland-Creutzwald so pred
oltarjem sklenili sv. zakon 7. junija: Franc
Mestnik in Marija Ivanka Thiel, Ivan-
Branko Maslo ter Kolette Jožefa Bettin-
ger. — 12. junija v isti cerkvi: Ivan Štućin
in Ana Jožefa Müller. V Merlebachu pa:
16. junija Fon Alojzij in Kristina Godler,
23. junija Albin Čebokli in Breda Cenčič.
19. julija Gilbert-Ivan Rugelj in Arlette-
Terezija Mlakar, 1. avgusta Franc Nepuž-

lan in Marija Kunst, 9. avgusta Adolf Ki-
movec in Marija Vodenik, 16. avgusta No-
vak Auguštín in Marija Nasse.

Vse te poroke je izvršil podpisani, ki
želi vsem blagoslova božjega v življenju.
Isto želi tudi raznim neprijavljenim.

Iz oddaljenega kraja Piennes (M. et. M.)
se je oglasila v uradu za poroko Cecilija
Kralj, ki je 31. julija poročila domačina.
Želimo ji, da bi se srečno počutila v Fran-
ciji!

POGREBI: Dne 2. julija se je z motor-
nim kolesom smrtno ponesrečil rojak iz Je-
anne d'Arc *Školč Nikolaj*, rojen 9. 9. 1936
v Breginju blizu Kobarida. Bil je cerkveno
pokopan v Jeanne D'Arcu 4. julija. — Ža-
lost je napolnila vse rojake, ki so poznali
očeta *Pelozza Antona* iz Algrange, ki je
kljub svoji starosti 82 let redno prihajal
k slovenski službi božji v Algrange in po-
gosto k sv. spovedi in sv. obhajilu. Umrl
je 11. julija v Algrange in bil tam poko-
pan. Velika žalost je napolnila tudi družino
Vidmar iz Creutzwalda, ko so zvedeli,
da je njih dobri oče *Jožef Vidmar* 21. julija
zapustil ta svet. Bil je cerkveno pokopan
v Creutzwaldu 25. julija. — Nadalje smo v
žalosti spremljali na pokopališče v Freymin-
gu še mladega očeta *Brečko Gregorja*, ru-
darja, roj. 10. 5. 1910 v Lahovgrabnu pri
Jurklostru. Vsem rajnim želimo, da jim
Vsemogočni povrne vse, kar so dobrega sto-
rili v tem življenju, sorodnikom pa izraža-
mo sočutno sožalje!

KRATKE VESTI: V tukajšnjih časo-
pisih je vedno kar cela vrsta objav raznih
izletov, ki jih prirejajo razna društva in
cerkveni zbori. Tudi naš cerkveni zbor
„Slomšek“ je 14. julija napravil prav lep
izlet k jezeru Mittersheim, kjer je imel vsak
priliko za kopanje in lepo vožnjo z ladjico
po jezeru. —

Naš mladi muzikant, ki pogumno stopa
na javno pozorišče, *Mali Joško*, je prejel
letos v svojem študiju diplomo in bil ime-
novan za profesorja glasbe v Švici. Iz srca
mu čestitamo!

BOLNIKI: Med našimi bolniki, katerim
želimo skorajšnje zdravje, posebno želimo,
da bi se vrnil iz Schirmeka naš pevec Jož-
ko Kaliope. Silno spremenljivo vreme (dež,

veter, viharji, včasih vročina do 25 stopinj in še več) vse to muči mnoge rojake, zlasti one, ki imajo kamen na pljučih.

Lepo je, da so naši rojaki tako dobri za bolnike. — Prosimo samo še to, da ne pozabijo (kar smo že večkrat zapisali): Če se komu poslabša zdravje tako, da morajo klicati zdravnika, naj istočasno *pokličejo duhovnika*, da si siromak v težkih urah najde tolažbo pri božjem Zdravniku, našem Odrešeniku!

Dne 3. avgusta je zopet odhitel vlak s 350 rojaki pogledat v domovino. Nobeni vlaki, pa naj gredo v katere koli kraje, niso tako napolnjeni raznih daril za svoje drage, kot so vlaki, ki odhitijo v našo domovino. Mnogi ne pišejo tako radi domov, poslali pa so že veliko število paketov svojim dragim. Našim popotnikom želimo, da bi se dobro počutili doma ter da bi se srečno vrnili v tukajšnjé kraje.

Vaša dobrotá, dragi rojaki, tu in doma, je že marsikomu iztisnila solzo hvaležnosti iz oči. Ostanite dobri še v bodoče, kajti „Blagor usmiljenim, ker bodo usmiljenje dosegli!“

Vse dobro vam želi vaš slovenski župnik *Stanko Grims*, 24, rue N. Colson, Merlebach (Mlle).

GLADBECK. — Zvonovi so 18. 6. zapeli najstarejši izseljenki v našem mestu *Neži Opara*, roj. Rogelj, 7. 1. 1866. v Laškem. Mož Bernard in eden od otrok sta odšla v večnost že poprej.

Ko smo to 92-letno mamico spremljali na zadnji poti, smo zvedeli, da je na mrtvaškem odru tudi druga naša znanka *Marija Škrabar*, roj. Kolčan 17. 6. 1869. v Zagorju. Tudi tej je umrl že davno mož *Friiderik* in 3 sinovi. Bila je zvesta članica in odbornica naših in nemških katoliških društev. Še lani je v starosti 88 let obiskala svoj rojstni kraj.

Tretja, ki nas je zapustila, je pa *Elizabeta Kravanja*, roj. Kravanja 26. 6. 1882.

v Soči pri Bovcu. Leta 1904. je poročila *Jožefa Kravanja*. Pri veliki rudarski eksploziji pred prvo svetovno vojno na rudniku Radbod v mestu Hamm, Westf., je izgubila 4 brate. Draga rajnka je bila zvesta članica in odbornica naših in nemških kat. društev. Po dolgi bolezní je 27. 7. odšla 76 let stara k Bogu.

Vsem želimo večni mir in pokoj, sorodnikom pa izrekamo sožalje. J. D.

Nekaj jubilejev. — V juniju je praznovala 90-letnico življenja ga. *Ivana Češko* iz Gladbecka. Ljubi Bog ji je čili in zdravi naklonil toliko let. Čestitamo in želimo, da bi zdrava doživela 100 let!

Zlato poroko sta obhajala v Castrop-Rauxel 27. julija zakonca *Borišek*. Od blizu in daleč so se zbrali sinovi in hčere, sorodniki, prijatelji in znanci, da jima čestitajo in želé vse najboljše na poti življenja. Tudi mi kličemo: Bog živi vzorna zakonca!

V avgustu je obhajal 46-letnico duhovništva g. duhovni svetnik *Božidar Tensundern*. G. svetnik je Nmec, pa se je naučil slovenščine, da je lahko deloval med nami. Tisočem naših starejših Slovencev je bil in je še vnet dušni pastir. Bog Vas živi še mnogo let!

Veseli dogodki: Tomažič Francu in Ivanki iz Essen-Altenessen, Nordsternstrasse, se je rodil sinko Robert. Krščen je bil 10. julija v cerkvi sv. Janeza. Ga. Ivanka je poverjenica za „Našo luč“. Obilo blagoslova mladi družinici!

Zakrament sv. zakona sta sklenila 6. julija g. *Zadravec Štefan* in gdč. *Volf Ana*. Iz domovine je ženina spremljala k oltarju njegova mati. Poroka je bila v cerkvi sv. Jakoba v Oberhausen-Osterfeld. — Dne 19. julija sta si obljubila ljubezen in zvestobo do smrti g. *Vidmar Jože* in gdč. *Hribar Angelika* iz Essen-Altenessena. — V cerkvi sv. Jakoba v Oberhausen-Osterfeld sta sklenila 25. julija življenjsko zvezo g. *Zorec Alojzij* in gdč. *Strmole Štefanija*. — Vsem novoporočencem naj Bog nakloni svoj blagoslov!

Smrt kosi: V Hambornu je bil 2. julija pokopan g. *King Peter*. Že dalj časa je bolehal na želodcu. Tudi mi sočustvujemo z žalujočo vdovo, družino in sorodniki. Naj

nas tolaži zavest, da se s smrtjo začne za
verne ljudi novo, lepše življenje.

*

V OBERHAUSENU in ESSENU so vsako
nedeljo *slovenske maše s pridigo*. Kraj in
čas je razviden z oznanil, ki so nabita po
taboriščih in domovih, kjer prebivajo na-
ši ljudje. — Obiskujmo z veseljem nedelj-
sko božjo službo, saj nihče nima predaleč,
kar jih stanuje v obeh mestih.

*

Mnogi še ne vedo za naslov slovenskega izseljen-
skega duhovnika: Dr. Janez Zdešar, Ober-
hausen - Sterkrade, Inselstrasse 31/I, poleg
cerkve Srca Jezusovega (Herz-Jesu-Kirche) Nanj se
lahko obrnete v vseh zadevah. Pri njem tudi lahko
naročite „Našo luč“ in drugo slovensko časopisje.

*

Anekdote

(Narte Velikonja)

Pogovori cerkvenih pevcev

V Grganju je bila procesija. Pevci se niso
zmenili za župnika in peli in šli. Pa se je
oglasil župnik pojoč: „Osli grgarski, kam
vas zlodej nese?“

„Počakamo vse na travil!“ so odpeli.

Treba je bilo zapeti „Et ne nos indukas
in tentacionem!“ pa so zapeli „Ali je naš
Luka tam pri štacijonu?“ — „Libera nos a
malo!“ — „Liberalcem po nosu malo!“

Toplomer

Dekan Kunšič je poslušal človeka, ki je
hotel vse vedeti in ni hotelo biti konca nje-
gove „modrosti“. Nazadnje pa je le moral
po sapo, dekan Kunšič pa koj: „Ali imate
barometer? Če ga nimate, si ga lahko sami
napravite. Tak je še najboljši.“

„Kako?“ je bil ves radoveden vseznalec.

„Kako? Nit obesite na okno. Če se pa
ljuje, je veter, če je moko, je dež, če se pa
utrga, je zanič!“ — Vseznalec je utihnil...

Podplati

Rajnemu Rajčiču s Serpenice je klepeta-
va sosedla delala pridigo, ko ga je srečala
pijanega na cesti. Rajčič je poslušal in po-
lušal, tako poslušal, da se je streznil.

„Veš, kaj bi jaz rad videl?“ je nazadnje
dejal.

„Kaj?“ je radovedno zinila sosedla.

„Da bi bil tvoj jezik moji podplati. Vse
življenje bi jih ne strgal.“

Koritar

Politik P. se je delal velikega kmetkega
gromovnika. Prišel je na Gorenjsko v Bo-
hinjski kot, kjer pa ni imel mnogo prista-
šev. Shod je napravil kar sredi vasi ob vod-
njaku, se vstopil zraven in začel zabavljati
čez vodilne može, ki da so samo koritarji
in skrbe samo za to, da bi prišli čimprej
do njih. Kmete se je že začela prijemati
njegova beseda, ko se eden izmed njih ogla-
si tam nekje iz zadnjih vrst:

„Gospod, ali ste vi kaj boljši? Prvič pri-
dete v našo vas, pa ste že pri koritu! Fej!“

Kmetje ga samo pogledajo in se zagro-
hotajo: govornik je — ves rdeč — stal ob
vaškem — koritu.

Pravijo, da je bilo konec njegovega
uspeha.

Za kratek čas

Previdno sporočilo. — Žena mora nujno
oditi na zdravljenje. Pred odhodom naroči
svojemu možu: „Teško mi je, ko moram
ravno zdaj oditi, ko je moja mama tako sla-
ba. Daj, da boš brzojavil, če bi se kaj zgodi-
lo. Samo stori to na moč previdno, ko veš
kako slabe živce imam.“ — Čez tri dni dobi
žena brzojav: „Mama nekoliko slabša. Po-
greb bo pojutrišnjem.“

Previdnež. — Policija ustavi šoferja, ki vo-
zi kar naprej okoli bolnice. „Zakaj vozite
kar naprej okoli bolnice?“ — „Veste, sem
prvič za volanom in je bolje, da sem za vsak
slučaj blizu bolnice.“

Otrok zna. — Mama pokliče malega in
hoče pokazati gostom, kako je njen fantek
razumen: „Nini, pojdi sem, boš pokazal, ka-
ko si priden.“ — „Da, mama.“ — „Kje ima ma-
mica noske?“ — „Tukaj!“ — „Kje so ušesa?“
— „Tukaj.“ — „Kje so pa zobje?“ — Nini se
nasmehne. „No, Nini, kje so mamini zob-
je?“ — „V kredencil!“ odgovori mali.

POIZKUSI:

Nesloga Slovencev

Da bili bi Slovenci med seboj
složni, združeni že iz davnih časov,
bi prenesli laže marsik'teri boj
in manj biló bi vzdihujočih glasov

In sovrag ne imel bi tolikšne moči
nas teptati, moriti in poniževati.
Bi s svetlimi gledali očmi...
In nam v ponos biló bi zgodovino brati !

Tako pa trgajo sovragi naši
narod naš narazen.

So bili še včeraj naši —
pa se za vedno smo razšli narazen!

Da, ko bili bi od začetka že edini,
povezani skupaj — složni,
vsi Slovenci, Slave sini,
bilí bi nekaj zmožni!!

Bi z lahkoto odbili sleherni napad,
bi se žrtev mnogo ne poznalo.
Bi postavili mejo trdno, na jug, zapad;
da za vedno bi se znalo:

Da, to država je Slovanov,
ki ljubijo le mir, pravico;
ki mrzijo nakane vseh ciganov
in le čisto ljubijo Resnico!!

Radovan Peternel, Francija

V spomin

V tihem temnem logu
neznana steza se zgubi...
V temnem, mrzlem grobu
moj brat počiva,
moj brat leži...

V tem tihem temnem logu
je rdeča zver hodila,
krvi nedolžne se napila...

Krvi pijana je drhal besnela,
peklenska družba
zabavo svojo je imela.
Smrt je svojo koso naostrila,
da bi tisoče nam bratov pokosila.

Na robu jame je globoke
zadnji krvnik delo dokončal:
strel v tilnik bratu dal.
Greh sveta v nebo je vpil, —
ker je drugi Kajn
svojega brata ubil...

V tej noči bil je vsak odmev —
krvnika smrtonosni strel...

V tihem temnem logu
neznana steza se zgubi...

V tem mrzlem grobu
moj brat počiva,
moj brat leži.

In z njim nešteti bratje,
nešteti tisoči...

JAT, Nemčija

SKLAD »NAŠE LUČI«

ob stoletnici lurških dogodkov

Janez Požlep, Aumetz Mlle, Francija, 1000 frs
— Dr. Al. Šuštar, Švica: 10 dolarjev. — Naj-
lepša hvala!

*

TISKARSKI ŠKRAT. — V zadnji številki „Naše luči“ (št. 6) se v članku „RODNA GRUDA IN DJILASOVA KNJIGA“ prva vrsta zadnjega odstavka (na str. 8) pravilno glasi takole: „Vi hodite po gladki cesti, ki Vam jo je čez h r b t e...“ (ne h r i b e!).

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. — Založba Družbe sv. Mohorja. — Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. — Vsi v Celovcu. — Printed in Austria.